

Επιτρέψτε μου...

Μέρες που είναι, επιτρέψτε μου να βγω για λίγο έξω από την κυπριακή θεατρική πραγματικότητα και να πάω στον πιο κοντινό θεατρικό άλλο χώρο, στην Αθήνα. Υπόσχομαι να ασχοληθώ με τα δικά μας, οφειλόμενα από την περσινή (πια) χρονιά, αλλά τώρα, από την κεκτημένη συνήθεια να μοιράζομαι τις εντυπώσεις μου, θα ήθελα μοιραστώ μερικές από δω. Λευκά χιόνια απειλούν την Αθήνα, «Μαύρο χιόνι» έπεσε ήδη στο Θέατρο Πόρτα. Ο Κώστας Φιλίππου ανεβάζει μια παράσταση βασισμένη στο «Θεατρικό μυθιστόρημα» του Μιχαήλ Μπουλγάκοφ. Τελευταία ακούς διασκευή και φοβάσαι μήπως δεν αναγνωρίσεις το πρωτότυπο, όμως η Δήμητρα Κονδυλάκη και ο σκηνοθέτης λάτρεψαν το μυθιστόρημα, εκτίμησαν το κάθε πικρό αστείο, είδαν ξεκάθαρα τους στόχους των σατιρικών βελών, δεν πτοήθηκαν από τα πραγματολογικά, πολιτισμικά, πολιτικά στοιχεία, που θα μπορούσαν να δημιουργήσουν απόσταση μεταξύ κοινού και κειμένου, και έδωσαν βάρος στη λατρεμένη και καταραμένη από τον Μπουλγκάκοφ τρέλα των θεατρικών παρασκηνίων, στον έμφυτο και επίκτητο παραλογισμό των θεατρανθρώπων. Η παράσταση έχει πάρει την ουσία του λογοτεχνικού κειμένου, το κράμα της παρωδίας και τραγωδίας. Το ανδρικό καστ εξαιρετικό, το γυναικείο όχι, η αισθητική πλήρως εναρμονισμένη μ' εκείνη του συγγραφέα, η εναλλαγή της αφήγησης και δράσης πολύ πετυχημένη, οι πολλαπλοί ρόλοι έχουν σαφή υποκριτικά περιγράμματα. Και αφού εφαρμόζουμε στην Κύπρο την πολιτική των συγκοινωνούντων δοχείων με τα αθηναϊκά ρεπερτόρια, γιατί όχι και σ' αυτή την περίπτωση; λέω εγώ. Το κυπριακό κοινό έχει ήδη μπολιαστεί με Μπουλγκάκοφ (η «Διαβολιάδα» της Κάσσιου, η «Καρδιά του σκύλου» του Ερωτοκρίτου), γιατί να μη δει το «Μαύρο χιόνι», τη «Ζωή του κυρίου Ντε Μολιέρ», το «Διαμέρισμα της Ζόικας», το «Ματτ

ΘΕΑΤΡΟ
ΑΠΟ ΤΗ ΝΟΝΑ
ΜΟΛΕΣΚΗ

και η Μαργαρίτα»; Για φανταστείτε το τελευταίο με τον Μαρτά ως Βόλαντ/Διάβολο, τους Μεττή, Νεκτάριο, Βαλεντίνο ως ακόλουθούς του, τον Προκόπη ως Μαιτρ, την Τζωρτζίνα ως Μαργαρίτα... Έχω ξεφύγει εντελώς, κάνω και διανομές.

Συνεχίζω τα αντιιδεοντολογικά μου. Βλέποντας τον πολύ καλό Αλέξανδρο Μυλωνά στη «Σονάτα του Κρόιτσερ» του Τολστόι στο Θέατρο Τέχνης, παρόλη την αδύναμη σκηνοθεσία της Μαρίας Ξανθοπουλίδου και την παιδιαρίστικα αυτάρεσκη κίνηση και συμμετοχή της Κατερίνας Φωτιάδη, σκεφτόμουν για την τεράστια ευκαιρία που μπορεί να προσφέρει το βαθύτατα ψυχολογικό και αφηγηματικά λαμπρό κείμενο στον, π.χ., Βαρνάβα Κυριαζή.

Η αναγκαστική επιλογή από την πληθώρα των θεατρικών προσφορών είναι το οδυνηρότερο. Συμβαίνει οι μεγαλύτερες προσδοκίες να ματαιώνονται. Βάσει προηγούμενων συναντήσεων με τα έργα του Θεόδωρου Τερζόπουλου, ανυπομονούσα για το «Αγκόρ», όμως απέτυχα πλήρως να επικοινωνήσω με την παράσταση. Θα έχω μια άλλη ευκαιρία, όταν ο Τερζόπουλος θα κάνει στην Πάφο τις «Τρωάδες».

Όταν δημοσιευτεί αυτό το σημείωμα, θα έχω ήδη ζήσει (αυτό το ρήμα το αισθάνομαι ως σωστό) την «Επανάσταση της Βόρειας με τη Νότια Κορέα» του Ζοέλ Πομερά, τα έργα του οποίου γνώρισα και απόλαυσα κατά την απονομή στον ίδιο του περσινού Ευρωπαϊκού Βραβείου Θεάτρου, καθώς και το «1984» σε σκηνοθεσία της Κατερίνας Ευαγγελάτου, το οποίο εύχομαι να είναι τόσο καλό όσο ο περσινός «Φάουστ».

ΘΕΑΤΡΟ
ΑΠΟ ΤΗ ΝΟΝΑ
ΜΟΛΕΣΚΗ